

Sygn. akt IV CNP 11/11

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi powodów

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego

z dnia 17 grudnia 2008 r., z powództwa W. S. i W. S.

przeciwko Z. S. i R. S.

o wydanie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 maja 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą powodów W. S. i W. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 grudnia 2008 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 141; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ten kreatywny wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obliguje skarżących do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jej twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje

spełniona, jeżeli skarżący powołają w skardze nie tylko wszystkie znane im fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powołają dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, teza opublikowana w Biuletynie SN z 2006 r., nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnili. Skarżący za szkodę uznają koszty opinii biegłego i oględzin w wysokości 2.948,08 zł, które ich zdaniem mieli ponieść. Niemniej jednak nie przedstawili jakiegokolwiek dowodu lub jego surogatu w tym zakresie. Wątpliwości budzi również powyższa kwota, podczas gdy wartość przedmiotu zaskarżenia (błędnie określoną jako wartość przedmiotu sporu) oznaczyli na kwotę 1.000 zł. Koszty biegłego jak i koszty oględzin są częścią składową kosztów procesu, które – nawet gdyby zostały już uiszczone przed wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 – 16, nr 223).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżących obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinni wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Skarżący muszą „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący wykazali, że w niniejszej sprawie nie przysługiwała skarga kasacyjna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, ale pozostała argumentacja skarżących nie dowodzi tego, że nie przysługiwały i nie przysługują im jakiegokolwiek inne środki prawne.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.